

Duch slovenského národa

Keď sa povie duch národa, myslí sa tým podľa mňa niečo, čo národ vystihuje a je preňho charakteristické.

Odmalička nás v škole učili, že máme byť hrdí na svoj národ a svoju domovinu. Že Slovensko je malá krajina, no krásna. Keď sa zamyslím nad tým, prečo mám byť na ňu hrdý, napadajú mi osobnosti, o ktorých som sa učil a ešte stále učím najmä na hodinách dejepisu. Ľudia, ktorí veľa urobili nie pre seba, ale pre budúcnosť nášho národa. Oni sú podľa mňa súčasťou ducha nášho národa: Konštantín a Metod, Matej Bel, Anton Bernolák, Ľudovít Štúr aj ďalší štúrovci, Pavol Orságh Hviezdoslav, Milan Rastislav Štefánik a iní. To je naša minulosť. Zabudnúť na ňu nesmieme, máme sa z nej učiť. Súčasnosť je iná. Ducha vytvárajú ľudia, na ktorých môžeme byť pyšní, ale aj takí, ktorí nám robia hanbu, doma, no napríklad aj v zahraničí. Ide o politikov aj obyčajných ľudí.

Čo nás však naozaj vystihuje? Na nete som našiel, že pracovitosť, trpezlivosť, viera a priateľskosť. Stopercentne s tým však nesúhlasím. Aj keď Hviezdoslav písal, že sme pracovitý národ, niektorí naši občania to nedokazujú. Viera človeku pomáha, vieme, že náš národ bol dlho utláčaný, asi mu pomohla vydržať aj viera. Priateľskosť veľmi nevidím, napríklad v mestskej doprave sú k sebe ľudia zlí, nevšímaví, arogantní, v školách sa šikanujú, starí nadávajú na mladých, mladí zasa na starých. Priateľskí nie sme ani voči prírode, na každej turistike nájdeme plno odpadkov. Tak by sa dalo pokračovať.

Sme mladý štát, samostatný od roku 1993, svojho ducha ešte môžeme vytvárať tak, že budeme poznať svoju minulosť, učiť sa a pracovať, aby sme mali aj peknú budúcnosť.

Roman Pásztor, II.D